

MEXICKÉ FOTOSAFARI

V několika loňských vydáních jsme vám nabídli zajímavou soutěž, jejíž vítězové měli možnost získat účast (nebo na dalších místech finanční slevu na účasti) na workshopech v Mexiku. Tuto soutěž a finální výběr účastníků workshopů jsme zajistili se společností Quinta Foto a veškeré podmínky jste mohli nalézt na webech www.ifotovideo.cz a www.quintafoto.com. A protože pocity a zážitky prvních účastníků těchto workshopů jsou opravdu jedinečné, neváháme se s vámi o ně podělit. Nabízíme tímto krátké reportáže dvou z nich:

REPORTÁŽ I.

ING. JIŘÍ KOUDELKA **POD MEXICKÝM SLUNCEM**

Měl jsem možnost zúčastnit se jako člen první skupiny expedice FotoSafari Mexiko, kterou pořádá kanadsko-mexická společnost Quinta Foto ve spolupráci s časopisem FotoVideo.

Safari v délce 14 dnů bylo výborně organizované, připravená trasa byla asi 3000 km dlouhá, což je na rozměry Mexika velmi málo. Trasa expedice vedla jižními částmi Mexika tak, že jsme mohli vidět a fotografovat náměty, které pro zaměstnaného Evropana zdaleka nejsou běžné. Připravili ji naši místní průvodci Karel a Tisha. Jejich péče o nás byla opravdu nadstandardní, nebylo mnoho přání, která by nám nedokázali splnit.

Také stravování bylo domácí: nepřišli jsme do Mexika jíst globalizovanou stravu typu McDonald's, ale užívali jsme si a jedli místní tortilly, tacos, ceciny, krevety, ryby, quesadillas, guacamole, tamales, chorizo, mole, smažené kaktusy a další. Chuťové buňky jsme pak testovali opatrným množstvím pálivých vícebarevných omáček (salz). Přespávali jsme v hotýlcích ve vesnicích a městečkách – pro cestovatele zvyklé na pět hvězdiček by to určitě nebylo, ale my

jme byli spokojeni. Při spaní na pláži Pacifiku jsme střechu nad hlavou sdíleli s gekony, kteří různými zvuky vábili hmyz na svoje jazýčky.

Ale rychle k fotografování: krajina v globálních pohledech byla většinou problém. Od 10 do 16 hodin slunce velmi vysoko a krajina do dálky poměrně zamlžená. Přesto jsme zajímavé snímky pořídili, například v oblasti Hierve de Agua, což je podle místních takový malý Yellowstone. Vytvářející minerální voda tvoří jezírka a kamenné krystalické „vodopády“ různých barev od bílé po tmavě hnědou. Zajímavé z přírodního a samozřejmě fotografického hlediska byly vyprahlé sopečné svahy porostlé

desítkami druhů kaktusů, které se dají fotografovat celé dny. Tvoří nekonečně rozmanité tvary od přizemních makromotivů až do velikosti poměrně vzrostlých stromů. Jsou velice zajímavé také v detailech (fotograficky a zvláště pak, když si neopatrně sednete). Jenom je nutné dávat pozor, zda svah není oplocený a někdo jej nehlídá, třeba psi. Na své si rozhodně přišel Mirek, specialista na makro. Nejenže neomylně viděl každý kvítek, ale cvičeným okem nepřehlédl ani žádného pavouka, saranče či jiný hmyz.

Do oblasti snímání větších celků rozhodně patří návštěvy lokalit s mexickými pyramidami. Pyramidy jsou turisticky přístupné a platí se

vstupné. Většinou zde probíhá archeologický výzkum. Pohybovali jsme se v oblasti pyramid aztéckých, několik míst jsme navštívili. Do oblasti pyramid mayských snad zamíří příští fotosafari Quinta Foto. U pyramid jsme řešili oříšek, jak postihnout jejich monumentalitu z pozice podhledu malého človíčka, když pyramida má sklon cca 45 stupňů (doufám). Na některé pyramidy lze i vystoupat a vedlejší pyramidu či okolí s kamennými stavbami snímat shora. Bez zajímavosti nejsou ani kamenné detaily, plastiky a reliéfy. Samostatnou kapitolou je fotografování lidí. Španělštinou nebyl vybaven nikdo z naší české skupiny a angličtina je u běžných

Mexičanů k ničemu. Tady byla nutná a naprosto nedocenitelná pomoc našich místních průvodců Karla (Čechokanaďan žijící deset let v Mexiku) a Tishy (skutečná Mexičanka). To oni nám, často relativně složitě, ale psychologicky pro Mexičany přijatelně, vyjednali možnost fotografování prostých lidí, ať už indiánek v horách nebo na tržištích či rolníků pracujících při sklizni cukrové třtiny a kukuřice. Bez předchozího vysvětlení, že opravdu nejsme Gringos (tedy něco jako „za... Američani“), ale

amatéři „de la República Checa“, by vůbec nebylo možné s fotoaparátů vystoupit z auta. Gringos jsou opravdu nevitáni, na milost je domorodí obyvatelé vezmou pouze u stánku se suvenýry, když chtějí koupit a zaplatit. Fotografovat osoby pokoutným způsobem není vhodné – jak vzhledem k lidem samotným, tak vzhledem k možným konfliktům, které mohou být slovní a v horším případě i fyzické. Za fotografování lidí je často nutné zaplatit. I malá částka vhodně podaná „na limonádu“ je

pro ně významná a otevře dveře ke komunikaci a úsměvu. Jinak musím poznamenat, že Mexičané jsou v přístupu velmi příjemní, otevření a kamarádští (amigos!). Vrcholem dobře vedené komunikace s místními byla situace, kdy jsme se ve vesnici náhodně dostali k mexické svatbě v kostele. Nejenže nám dovolili fotografovat přímo v kostele při obřadu (samozřejmě bez blesku), nejenže nám kapela před kostelem zahrála na naše přání (skvělá mexická rytmická hudba), ale nakonec nás všechny pozvali na svatební hostinu do vedlejší vesnice. Hostina se konala na dvoře statku pod velikou stanovou plachtou. Na svatbě bylo odhadem přes 200 lidí, nás posadili jako nejvýznačnější hosty přímo ke stolu nevěsty a ženicha. Tequillu a jídlo jsme dostali jako první. Dveře k fotografování lidí na svatbě byly otevřené... Tak mě napadá otázka: kdo z čtenářů si pozval na svatbu náhodně kolemjedoucí skupinu cizích lidí?

Fotograficky bylo snímání lidí často dost obtížné. Proti prudkému slunci nosí většinou klobouky, muži snad vždy, ženy často. Ať už jsou to klobouky kovbojské, tedy menší, nebo

mexická sombrero zakrývající celá ramena, vždy zakryjí obličej nebo jeho podstatnou část stínem, který je velmi ostrý. A navíc pleť Mexičana také není zrovna světlá. Jedinou možností bylo v těchto případech prosvětlení obličeje bleskem, pokud možno z mírného pohledu. Bylo tedy nutné fotografovat ze vzdálenosti v rámci dosahu blesku. Protože Mexiko je v této době velmi suché, kromě problémů se sluncem je nutné řešit také problémy s prachem. Jednoznačně jsou ve výhodě ti, kteří mají prachotěsné fotoaparáty, případně s vibračním čištěním, a mají třeba dvě těla, aby nemuseli měnit objektivy několikrát za den. Prachu se v podstatě nedá vyhnout a kromě toho, že výměna objektivu v kritické chvíli zdržuje, riskujete znehodnocení následných snímků prachem na snímači.

Ze safari si každý z nás přivezl několik tisíc záběrů. Nyní bude následovat dlouho trvající třídění, výběr a zpracování, jehož výsledkem snad bude vlastní prezentace ať už digitální či výstavní. Přiložené snímky jsou z prvního rychlého výběru.

Text a foto: Ing. Jiří Koudelka

REPORTÁŽ II.

MIROSLAVA NEČASOVÁ MEXIKO S QUINTA FOTO

Účast na FotoSafari, jež se konalo v listopadu loňského roku, jsem získala za druhé místo ve fotografické soutěži, kterou ve spolupráci s časopisem Foto Video uspořádala právě Quinta Foto. Sjelo se nás tam pět fotografů-amatérů z České republiky, Norma Tisha Perézová a Karel Baresh z Quinta Foto byli našimi cennými průvodci, bez nichž by se naše fotoputování jihovýchodním Mexikem nemohlo konat.

Za šestnáct dnů jsme zdatným tranzitem najezdili více než 3000 kilometrů, domů jsme si každý přivezli na 5000 fotografií. Quinta Foto sestavila předem bohatý pro-

gram, který byl ale vždy uzpůsoben dle přání a požadavků účastníků. S fotografováním jsme začali v koloniálním městě Puebla na úpatí sopky Popocatepetl a posléze v Cholule, hlavním městě Mixtéků u největší pyramidy na světě. Pak jsme se odpoutali od turisticky známých míst a putovali jsme k Pacifiku zapadlými, ale velmi typickými mexickými městečky a krajinou. Fotografických zážitků bylo mnoho, ráda vzpomínám například na kolorit ranních trhů či večerních fiest s ohňostroji, na sklizeň cukrové třtiny či proslulé papájové sady i na pravou mexic-

kou venkovskou svatbu, na kterou jsme byli doobrosrdečně pozvaní. Fotografická žeň typů, spontánních výrazů místních lidí, svébytného veselí u polorozbořeného kostela se vším, co k mexickému venkovu patří, i s krásnou přírodou byla jedinečná a velmi vydařená. Největší zážitek? Po přejezdu před Sierra Madre del Sur s focením úchvatných panoramat a květin a třeba i vzácných portrétů indiánků z horského kmene Triquis mne nadchlo fotosafari v mangrovnickové laguně Chacahua. Asfaltka tam nevede, do vesničky na břehu Pacifiku, kde jsme strávili tři pod-

manivé dny, jsme se dobrodružně přeplavili malým rybářským člunem. S sebou jsme vzali jen to nejnutnější, jen fotovýbava samozřejmě zůstala v kompletním složení a klidu si opravdu neužila. Cenný byl zejména teleobjektiv pro záběry bohaté místní fauny i flory při plavbách mangrovnickovými háji, ale uplatnění našel i při „sociálních dokumentech“, například v africké vesnici El Azufre. Na zpáteční cestě nás čekal opět dobrodružný přejezd přes Sierra de Miahuatlán plnou divokých kávovníků, motýlů, vodopádů a jiných fotoatrakcí tentokrát do

města Oaxaky, kde vrcholily pro nás nezvykle barvitě „dny zesnulých“ s pestrobarevnými květinovými obrazy i večerními průvody morbidních masek. Pro nás opět spousta fotografických příležitostí. Nedaleko Oaxaky se tyčí pyramidy na Monte Albán (jedna z památek Unesco), což byl další velký fotografický zážitek mexického pobytu. Poslední dny jsme se focení věnovali ve státě Hidalgo, odkud pocházejí pořadatelé FotoSafari. Z termálního města Actopan, kde jsme přímo u termálních pramenů bydleli, jsme zajeli nafotit proslulé pyramidy Teotihuacanu, města

bohů postaveného jako posvátný obraz kosmu, podnikli jsme i fotovýpravu za rozmanitými kaktusy po svazích jedné z mnoha místních sopek lemujících údolí Mesquital. Námětů pro fotoaparát bylo nespočetně, nedají se zde všechny vyjmenovat, ale fotosafari nebylo jen focení, ale i cestovatelské poznávání cizích krajů proložené kulinařskými i jinými zážitky. Mohli jsme si to vše vychutnat, protože Tischa i Karel byli velmi fundovanými průvodci, pozornými ochránci i milými hostiteli. □

Text a foto: Miroslava Nečasová